

गतेष्विति ॥ १ ॥ २ ॥ ३ ॥ भूतैः प्रमथारब्धैः स्वपार्षदैः ॥ ४ ॥ ५ ॥ ६ ॥ ७ ॥ अर्जुनं हंतुं तर्कयंतं इच्छंतं क्रोधेन दीप्यमानमिव ॥ ८ ॥ ९ ॥ नेतानेष्यामि ॥ १० ॥ ११ ॥ इंद्रकीलः माहेंद्रमणिमयः

वैशंपायन उवाच ॥ गतेषु तेषु सर्वेषु तपस्विषु महात्मसु ॥ पिनाकपाणिर्भगवान्सर्वपापहरो हरः ॥ १ ॥ कैरातं वेषमास्थाय कांचनद्रुमसन्निभं ॥ विश्राजमानो
विपुलोगिरिर्मैरुरिवापरः ॥ २ ॥ श्रीमद्भनुरुपादाय शरांश्चाशीविषोपमान् ॥ निष्पपातमहावेगो दहनो देहवानिव ॥ ३ ॥ देव्यासहोमया श्रीमान्समानव्रतवे
षया ॥ नानावेषधरैर्दृष्टैर्भूतैरनुगतस्तदा ॥ ४ ॥ किरातवेषसंछन्नः स्त्रीभिश्चापिसहस्रशः ॥ अशोभततदाराजन्सदेशोतीव भारत ॥ ५ ॥ क्षणेन तद्वनं सर्वनिः
शब्दमभवत्तदा ॥ नादः प्रस्रवणानां च पक्षिणां चाप्युपारमत् ॥ ६ ॥ ससन्निकर्षमागम्य पार्थस्याक्लिष्टकर्मणः ॥ मूकं नाम दनोः पुत्रं ददर्शाद्भुतदर्शनं ॥ ७ ॥ वा
णनिनादयन् ॥ ८ ॥ यन्मां प्रार्थयसे हंतुमनागसमिहागतं ॥ तस्मात्त्वां पूर्वमेवाहं नेताऽद्य मया सादनं ॥ ९ ॥ दृष्ट्वा तं प्रहरिष्यंतं फाल्गुनं दृढधन्विनं ॥ किरातरूपी सह
सावारयामास शंकरः ॥ १० ॥ मयैष प्रार्थितः पूर्वमिंद्रकीलसमप्रभः ॥ अनादृत्य च तद्वाक्यं प्रजहाराय फाल्गुनः ॥ ११ ॥ किरातश्च समंतस्मिन्नेकलक्ष्ये महाद्यु
तिः ॥ प्रमुमोचा शनिप्रख्यं शरमग्निशिखोपमं ॥ १२ ॥ तौ मुक्तौ सायकौ ताभ्यां समंतत्र निपेततुः ॥ मूकस्य गात्रे विस्तीर्णं शैलसंहनने तदा ॥ १३ ॥ यथाशनेर्वि
निर्घोषो वज्रस्येव च पर्वते ॥ तथा तयोः सन्निपातः शरयोरभवत्तदा ॥ १४ ॥ सविद्धो बहुभिर्बाणैर्दीप्तास्यैः प्रन्नगैरिव ॥ ममारराक्षसं रूपं भूयः कृत्वा विभीषणं ॥
१५ ॥ सददर्शततो जिष्णुः पुरुषं कांचनप्रभं ॥ किरातवेषसंछन्नं स्त्रीसहायमभिजहा ॥ १६ ॥ तमब्रवीत्प्रीतमनाः कौतेयः प्रहसन्निव ॥ को भवानटते शून्ये वने स्त्री
गणसंवृतः ॥ १७ ॥ न त्वमस्मिन्वने घोरे विभेषिकनकप्रभ ॥ किमर्थं च त्वया विद्धो वराहो मत्परिग्रहः ॥ १८ ॥ मयाभिपन्नः पूर्वहिराक्षसोऽयमिहागतः ॥ का
किरातः प्रहसन्निव ॥ उवाच श्लक्ष्णया वाचा पाण्डवं सव्यसाचिनं ॥ १९ ॥

पर्वतः ॥ १२ ॥ समं एककालं ॥ १३ ॥ शैलसंहनने शैलवद्धे ॥ १४ ॥ अशनिर्मैघजं वज्रं इंद्रप्रहरणं सन्निपातो योगः ॥ १५ ॥ सदानवः राक्षसमिव ॥ १६ ॥ १७ ॥ १८ ॥ १९ ॥ अभिपन्नः
परिगृहीतः कामात् यदृच्छातः परिभवात् ममाभिभवाय ॥ २० ॥ २१ ॥ २२ ॥